

Opinia Komitetu Regionów „Emisje przemysłowe”

(2008/C 325/10)

KOMITET REGIONÓW

- Podkreśla, że redukcja emisji przemysłowych jest szczególnie ważna w przypadku zanieczyszczenia powietrza. Dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych to ważny europejski środek umożliwiający państwom członkowskim osiągnięcie ich celów obniżenia emisji do 2020 r.
- Sądzi, że w odniesieniu do zanieczyszczenia powietrza dyrektywa jest nie dość ambitna oraz jest rozczarowany mało rygorystycznymi poziomami dopuszczalnej wielkości emisji (zob. załącznik I) dla dużych instalacji spalania. Komitet chciałby także zwrócić uwagę, że nadal istnieje znaczna różnica między dopuszczalną wielkością emisji podaną we wniosku a odpowiednim dokumentem BREF (dokument referencyjny na temat najlepszych dostępnych technik) dla dużych instalacji spalania. Wartości te powinny zostać ujednolicone i wzmocnione.
- Zdecydowanie zaleca włączenie praktycznego systemu przeglądu, który umożliwiłby częściową zmianę dyrektywy (np. rozdziałów poświęconych kwestiom technicznym i dopuszczalnych wielkości emisji) za pośrednictwem procedury współdecyzji. Jest ponadto zaniepokojony przyszłymi dostosowaniami prawodawstwa zgodnie z procesem sewilskim (zob. załącznik I), który nie stanowi procedury prawnej przewidzianej traktatem i nie podlega kontroli demokratycznej.
- Zdecydowanie nie zgadza się z propozycją Komisji, by ustanowić kryteria przyznawania odstępstw w oparciu o lokalne warunki w ramach procedury komitetowej.
 - Kryteria przyznawania odstępstw powinny być określone w samej dyrektywie (i tym samym ustalone w procedurze współdecyzji) i nie powinny być w przyszłości określane na szczeblu UE w procedurze komitetowej, która nie przewiduje konsultacji z Komitetem Regionów i innymi przedstawicielami władz lokalnych i regionalnych.
 - Z uwagi na zasadę pomocniczości, zestawienie lokalnych warunków środowiskowych z kosztami i korzyściami środowiskowymi, jak również techniczna wykonalność powinny być określane przez władze lokalne i regionalne za pośrednictwem lokalnego i regionalnego procesu demokratycznego.

Sprawozdawca: Cor LAMERS (NL/PPE), burmistrz Houten

Dokumenty źródłowe

Komunikat Komisji „W kierunku lepszej polityki w dziedzinie emisji przemysłowych”

COM(2007) 843 wersja ostateczna

oraz

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola)

COM(2007) 844 wersja ostateczna — 2007/0286 (COD)

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

Zalecenia ogólne

1. Zauważa, że władze lokalne i regionalne w różnych państwach członkowskich UE odgrywają kluczową rolę we wdrażaniu polityki dotyczącej ochrony środowiska i polityki przemysłowej oraz posiadają szerokie kompetencje w strategiach zapobiegania zanieczyszczeniom oraz egzekwowania środków kontroli zanieczyszczeń.

2. Zdecydowanie popiera zasadę zapobiegania zanieczyszczeniom oraz zasadę „zanieczyszczający płaci”, a zatem docenia ten cel wytyczony w dyrektywie w sprawie emisji przemysłowych.

3. Podkreśla znaczenie środków ukierunkowanych na źródła emisji. Niezbędne jest zidentyfikowanie przyczyn emisji i zajęcie się emisjami u ich źródeł w sposób jak najbardziej przyjazny dla gospodarki i środowiska.

4. Zauważa, że zarówno na obszarach miejskich, jak i wiejskich, jakość powietrza, wody i gleby to kwestie bezpośrednio wpływające na codzienne życie obywateli. Duże instalacje przemysłowe w UE nadal odpowiadają za znaczną część emisji najważniejszych substancji zanieczyszczających.

5. Odnotowuje, że polityka dotycząca czystości powietrza i wody ma wymiar transgraniczny i wymaga w związku z tym działań na szczeblu UE. Z zadowoleniem przyjmuje wobec tego dyrektywę w sprawie emisji przemysłowych jako europejskie narzędzie służące redukcji emisji przemysłowych u źródeł.

Korzyści dla środowiska

6. Jest przekonany, że wniosek obejmuje rozwiązania, które są konieczne i mogą w znacznym stopniu przyczynić się do osiągnięcia korzyści dla środowiska. W tym kontekście docenia usprawnienie korzystania z dokumentów BREF (dokumentów referencyjnych dotyczących najlepszych dostępnych technik, zob. załącznik 1) proponowane w dyrektywie, ponieważ przyniesie to większe korzyści dla środowiska.

7. Podkreśla, że redukcja emisji przemysłowych jest szczególnie ważna w przypadku zanieczyszczenia powietrza. Dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych to ważny europejski środek umożliwiający państwom członkowskim osiągnięcie ich celów obniżenia emisji do 2020 r. Uwzględnienie niższej kategorii dużych instalacji spalania o mocy od 20 do 50 MW jest zatem istotnym aspektem nowej dyrektywy.

8. Sądzi, że w odniesieniu do zanieczyszczenia powietrza dyrektywa jest nie dość ambitna:

— Jest rozczarowany małą rygorystycznymi poziomami dopuszczalnej wielkości emisji (zob. załącznik I) dla dużych instalacji spalania. Chciałby także zwrócić uwagę, że nadal istnieje znaczna różnica między dopuszczalną wielkością emisji podaną we wniosku a odpowiednim dokumentem BREF dla dużych instalacji spalania (Dokument referencyjny na temat najlepszych dostępnych technik dla dużych obiektów energetycznego spalania, zob. załącznik 1). Wartości te powinny zostać ujednolicone i wzmocnione.

— Nie zgadza się z pięcioletnim okresem wdrażania dla dużych instalacji spalania oraz proponuje okres trzyletni, podobnie jako to ma miejsce w odniesieniu do innych rozdziałów dyrektywy.

9. Obawia się w związku z tym, że dyrektywa może przynieść korzyści głównie krótkoterminowe. Z niepokojem przygląda się możliwym ograniczonym korzyściom w długim okresie (por. pkt 17).

Obecny system IPPC

10. Podkreśla, że pozwolenia IPPC (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola, zob. załącznik I) powinny nadal bazować na całościowym podejściu uwzględniającym kwestie ochrony środowiska, produkcji, technicznej wykonalności, efektywności kosztowej oraz, co równie ważne, lokalne warunki.

11. Zgadza się z Komisją Europejską, że dyrektywa IPPC nie jest obecnie odpowiednio wdrażana we wszystkich państwach członkowskich. Wdrażanie tej dyrektywy przysparza trudności, a dokumenty BREF nie zawsze są stosowane, również ze względu na ich raczej techniczny i skomplikowany charakter.

12. Odnotowuje, że pozwolenia odzwierciedlają w większej mierze scentralizowane oraz ujednolicone standardy i wymogi. Chociaż fakt ten wydaje się pozytywny, to utrudnia on wykrycie na podstawie pozwoleń, czym przedsiębiorstwa się zajmują, co produkują, przetwarzają lub optymalizują.

13. Jest zdania, że dyrektywa w sprawie emisji przemysłowych (obejmująca także przegląd dyrektywy IPPC) została przedstawiona zalewie kilka tygodni po upływie terminu wdrożenia obecnego prawodawstwa dotyczącego zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli, który wyznaczono na 31 października 2007 r. Przegląd ma zatem miejsce, zanim można było zademonstrować wykonalność i efektywność tego prawodawstwa, a zwłaszcza zanim można było w pełni ocenić jego wpływ na redukcję emisji.

Konsolidacja siedmiu dyrektyw w jedną

14. Sądzi, że konsolidacja siedmiu dyrektyw w jedną dyrektywę to bardzo ambitne podejście. Być może bardziej pożądane byłoby podejście „krok po kroku” lub przyjęcie dyrektywy ramowej oraz dyrektyw pochodnych. Dyrektywa ramowa umożliwiałaby również uwzględnienie innych, bezpośrednio powiązanych dyrektyw, na przykład dyrektywy w sprawie ścieków komunalnych, nie przekreślając jednocześnie szansy na przeprowadzenie w przyszłości przeglądu dyrektywy ramowej.

15. Popiera zasadę lepszego stanowienia prawa. Propozycja Komisji, by skonsolidować siedem dyrektyw, wydaje się być z nią zgodna. Nowa dyrektywa do pewnego stopnia upraszcza procedury wydawania pozwoleń. Komitet sądzi jednak, że poszczególne części dyrektywy nie zostały w pełni skonsolidowane oraz, jako że nadal istnieją znaczne różnice między dyrektywą a dokumentami BREF, nie wszystkie trudności praktyczne zostaną rozwiązane.

16. Komitet poddaje w wątpliwość to, czy występujące obecnie niespójności i niejasności definicji zostały zlikwidowane w omawianym wniosku. Na przykład nie jest jasne, jaki skutek będzie miała nowa definicja BAT (zmiana z „najlepszej dostępnej technologii” na „najlepszą dostępną technikę”). Uwzględnienie szerszej perspektywy technologii, a nie samej techniki, lepiej łączyłoby się z inwestycjami przedsiębiorstw i przyczyniałoby się do tworzenia równych warunków konkurencji, a zatem prowadziłoby również do bardziej twórczych rozwiązań w celu sprostanienia wyzwaniom ekologicznym.

17. Ma poważne obawy co do konsekwencji konsolidacji dla dokonywania przeglądu w przyszłości. Wniosek obejmuje obecnie szereg różnych dziedzin specjalistycznej wiedzy. Jego długość, a zwłaszcza złożoność, sprawi, że bardzo trudne, o ile nie niemożliwe, będzie dokonywanie zmian dyrektywy w przyszłości oraz dostosowywanie prawodawstwa do przyszłych potrzeb i nowych rozwiązań technologicznych poprzez wprowadzanie ostrzejszych wymagań operacyjnych np. niższych dopuszczalnych wielkości emisji.

18. Rozumie, że Komisja proponuje rozwiązanie problemu dotyczącego trudności dokonywania w przyszłości zmian w dyrektywie poprzez powiązanie dyrektywy i dokumentów BREF. Dyrektywa wytycza minimalne normy, które trzeba spełnić, a dokumenty BREF, które łatwo można zmienić, będą zapewniały aktualizację systemu zgodnie z osiągnięciami technologicznymi i ostrzejszymi powiązаныmi poziomami emisji (BAT-AEL, zob. załącznik I). Komitet jest poważnie zaniepokojony, że w przyszłości mogą pojawić się różnice między powiązаныmi poziomami emisji BAT-AEL (w mogących ulegać zmianie dokumentach BREF) a dopuszczalnymi wielkościami emisji (w dyrektywie). Istnieje znaczne ryzyko, że system może się zdezaktualizować i tym samym w małym stopniu przyczynić się do przyszłych zmian pod względem ochrony środowiska.

19. Zdecydowanie zaleca włączenie praktycznego systemu przeglądu, który umożliwiałby częściową zmianę dyrektywy (np. rozdziałów poświęconych kwestiom technicznym i dopuszczalnych wielkości emisji) za pośrednictwem procedury współdecyzji. Jest ponadto zaniepokojony przyszłymi dostosowaniami prawodawstwa zgodnie z procesem sewilskim (zob. załącznik I), który nie stanowi procedury prawnej przewidzianej traktatem i nie podlega kontroli demokratycznej.

Nowy status dokumentów BREF

20. Jest zadowolony z najnowszych ulepszeń dokumentów BREF oraz ceni je jako użyteczne dokumenty referencyjne. Znaczna część dokumentów BREF jest jednak dostępna wyłącznie w języku angielskim, co może stwarzać trudności dla lokalnych i regionalnych organów nadzoru i organów wydających pozwolenia. Komitet domaga się zatem przetłumaczenia istotnych części dokumentów BREF (np. tych określających najlepszą dostępną technikę [BAT, zob. załącznik I] dla danej gałęzi przemysłu) na wszystkie języki UE.

21. Uważa za nieuzasadnione, że dokumenty BREF nie są częściej wykorzystywane w UE oraz zaleca poprawę ich stosowania. Zgadza się zatem z nowym statusem tych dokumentów oraz dalszym obowiązkiem ich używania w procesie wydawania pozwoleń. Interpretuje nowy status dokumentów BREF jako bardziej wiążący, ponieważ stosowanie tych dokumentów (które są obecnie jedynie dokumentami referencyjnymi, które należy mieć na uwadze, ale które nie nakładają żadnych obowiązków) będzie obecnie w praktyce obowiązkowe.

22. Dostrzega możliwość ulepszenia dokumentów BREF. Czasami brakuje innowacji i ulepszeń zgodnych z procesem produkcji. Na przykład różnice w kontroli próbek są obecnie wykorzystywane do karania przedsiębiorstw, podczas gdy można by je również wykorzystać do udoskonalenia techniki. Innym przykładem jest rozbieżność między rozdziałem dyrektywy poświęconym lotnym związkom organicznym a odpowiadającym mu dokumentem BREF. W rezultacie istnieją obawy, że najczystsze podejście nie zawsze będzie miało priorytetową wagę. Jeżeli to możliwe, innowacje mające na celu ulepszenie lokalnego środowiska powinny być zawsze promowane przez władze lokalne, a jakość dokumentów BREF powinna być wystarczająca, by pomóc właściwym władzom.

23. Sądzi, że nowy status dokumentów BREF zwiększy spójność polityki w zakresie wydawania pozwoleń na emisję zanieczyszczeń oraz w rezultacie przyczyni się do stworzenia równych warunków dla konkurujących ze sobą europejskich przedsiębiorstw.

24. Jest zdania, że proces sewilski (zob. załącznik 1) jest procesem koniecznym i dobrze ugruntowanym. W Sewilli dokumenty BREF są sporządzane i uaktualniane na podstawie spotkań między urzędnikami Komisji Europejskiej a ekspertami z państw członkowskich, przedsiębiorstw i organizacji pozarządowych. Współpraca między tymi podmiotami jest konieczna do utworzenia nowych najlepszych dostępnych technik oraz nowych lub zmienionych dokumentów BREF. Dlatego też proces ten powinien zostać dalej rozbudowany w dyrektywie tak jak obecnie ma to miejsce.

25. Zauważa, że przedstawiciele władz lokalnych i regionalnych nie są częścią procesu sewilskiego i wzywa, by zostali oni zaproszeni do udziału w tym procesie. Władze lokalne i regionalne, jako organy wydające pozwolenia i organy odpowiedzialne za inspekcje, posiadają ważną wiedzę o najlepszych dostępnych technikach i w związku z tym ich udział może przynieść usprawnienie procesu sewilskiego.

26. Chciałby zwrócić uwagę, że nowy status dokumentów BREF może mieć negatywny wpływ na proces sewilski (zob. załącznik I). Osiągnięcie porozumienia co do najlepszych dostępnych technik stanie się trudniejsze ze względu na nowy

charakter dokumentów BREF, ponieważ państwa członkowskie, przedsiębiorstwa i organizacje pozarządowe mogą przyjąć bardziej strategiczne podejście do ich określania. Ze względu na koszty produkcyjne, dla przemysłu korzystne byłyby mniej nowatorskie standardy w dokumentach BREF. W takim przypadku proces sewilski mógłby stać się powolnym i nieprzejrzystym procesem politycznym, zamiast służyć poszukiwaniom najlepszych rozwiązań technicznych.

27. Sądzi, że sytuacja ta może zmniejszyć moc tych dokumentów. W rezultacie może nam pozostać przestarzały, słaby instrument, który nie pobudza innowacji ani nie poprawia stanu środowiska, ale faktycznie osłabia wdrażanie nowej dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych.

Kształtowanie polityki: elastyczność i lokalne warunki środowiskowe

28. Zgadza się z celem nowej dyrektywy w sprawie emisji przemysłowych dotyczącym zwiększenia spójności polityki w odniesieniu do wydawania pozwoleń na emisję zanieczyszczeń.

29. Chciałby zauważyć, że kompetencje władz lokalnych i regionalnych w zakresie wydawania pozwoleń różnią się w poszczególnych państwach członkowskich. Na przykład w Danii zarówno władze lokalne, jak i rząd krajowy są odpowiedzialne za wydawanie pozwoleń. W Holandii gminy i prowincje wydają licencje podmiotom powodującym zanieczyszczenia, natomiast w Wielkiej Brytanii głównymi źródłami zanieczyszczeń powietrza zajmuje się administracja centralna. Dominująca ogólnounijna tendencja zaangażowania władz lokalnych i regionalnych w tę politykę jest taka, że standardy są wytyczane na szczeblu krajowym, a wprowadzane w życie na szczeblu lokalnym czy regionalnym.

30. Zwraca uwagę, że lokalne społeczności wprowadzają innowacje w zakresie czystszej produkcji. Do rozwoju czystszej produkcji przyczynia się kilka zainteresowanych stron, takich jak organizacje pozarządowe, przedsiębiorstwa i właściwe władze. Obecnie władze lokalne zajmują się często jedynie monitorowaniem. Dyrektywa powinna również stworzyć możliwości współpracy między różnymi stronami (administracją lokalną i przedsiębiorstwami), która umożliwiłaby im stymulowanie innowacji. Dobre przykłady takich rozwiązań można znaleźć zarówno w Holandii i Danii, jak i w krajach Europy Wschodniej takich jak Rumunia.

31. Podkreśla potrzebę pewnej elastyczności. Lokalne uwarunkowania są różne, a instalacje, nawet te produkujące podobne produkty, działają w różny sposób w całej UE ze względu na różnice w lokalnych warunkach. Władze lokalne i regionalne tworzą rozwiązania dostosowane do potrzeb swego obszaru geograficznego. Na poziomie regionalnym i lokalnym stale podejmuje się starania o zachowanie równowagi między odpowiednią ochroną środowiska naturalnego a czynnikami gospodarczymi. Nawet jeśli poprawa stanu środowiska stanowi ogólny cel polityczny, w życiu codziennym władze lokalne i regionalne wybierają między różnymi parametrami środowiskowymi i często muszą znaleźć kompromis między wpływem różnych rozwiązań na środowisko. Możliwość przyznawania odstępstw od poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT-AEL) przy wydawaniu pozwoleń jest szczególnie ważna dla regionów położonych w tych państwach członkowskich, gdzie istnieje tradycja dobrowolnych porozumień z przemysłem i gdzie możliwości decyzyjne administracji nie zostały drastycznie ograniczone przez prawodawstwo.

32. Jest jednak przekonany, że elastyczność powinna być ograniczona. Powinna istnieć równowaga między utrzymaniem równych warunków konkurencji a podejmowaniem decyzji na szczeblu lokalnym. Dlatego też Komitet z zadowoleniem przyjmuje włączenie dopuszczalnych wielkości emisji do samej dyrektywy, które doprowadzi do większej ochrony środowiska w całej UE. Elastyczność może prowadzić do nadużyć, dlatego Komitet jest bardzo zadowolony z faktu, że lokalne procedury udzielania pozwoleń obejmują wystarczające zabezpieczenia pozwalające tego uniknąć, jako że organ wydający pozwolenie może przyznać odstępstwo jedynie na podstawie oceny oddziaływania (art. 16 ust. 3) oraz jest zobowiązany do podania do wiadomości publicznej odpowiedniego uzasadnienia (art. 26 ust. 3 lit. f)).

33. Zdecydowanie nie zgadza się z propozycją Komisji, by ustanowić kryteria przyznawania odstępstw w oparciu o lokalne warunki w ramach procedury komitetowej (art. 16 ust. 3), z następujących przyczyn:

- kryteria przyznawania odstępstw powinny być zostać określone w samej dyrektywie (i tym samym ustalone w procedurze współdecyzji) i nie powinny być w przyszłości określane na szczeblu UE w procedurze komitetowej, która nie przewiduje konsultacji z Komitetem Regionów i innymi przedstawicielami władz lokalnych i regionalnych;
- ze względu na duże zróżnicowanie warunków lokalnych i regionalnych ustalenie jednolitych kryteriów na szczeblu UE jest bardzo trudne, jeśli nie niemożliwe;
- Komitet jest przekonany, że procedura przyznawania odstępstw, opisana w pkt. 29, obejmuje wystarczające zabezpieczenia pozwalające uniknąć nadużyć;
- z uwagi na zasadę pomocniczości, zestawienie lokalnych warunków środowiskowych z kosztami i korzyściami środowiskowymi, jak również techniczna wykonalność powinny być określane przez władze lokalne i regionalne za pośrednictwem lokalnego i regionalnego procesu demokratycznego.

Innowacje i czystsze technologie

34. Popiera ideę pobudzania innowacji, ale podaje w wątpliwość, czy nowa dyrektywa zapewni solidną podstawę dla tego rodzaju działalności.

35. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że pozwolenia będą musiały być często poddawane przeglądowi. Stałe dostosowywanie wymogów dotyczących pozwoleń przyczyni się do przyjęcia się czystszych technologii oraz zmniejszenia wpływu emisji przemysłowych na środowisko. Dwa warunki muszą być spełnione, by zapewnić, że innowacje faktycznie się pojawiają. Pierwszym warunkiem jest pewność prawna gwarantująca dostępność kapitału na inwestycje. Trzeba będzie respektować cykle gospodarcze, a przyjęty sposób postępowania w państwach członkowskich to utrzymywanie warunków pozwolenia przez okres ośmioletni. Będzie to musiało znaleźć odzwierciedlenie w przepisach dotyczących dostosowania warunków pozwolenia do nowych lub uaktualnionych dokumentów BREF (art. 22 ust. 3). Drugim warunkiem będzie zapewnienie możliwości przyznania odstępstwa tak, aby pozwolić na odpowiednie testowanie powstających lub nowych technologii. Zdaniem Komitetu ograniczenia czasowe narzucone w art. 16 ust. 5 mogą w niektórych przypadkach być zbyt ostre, przynajmniej w okresie czterech lat po udośćpieniu nowego dokumentu BREF.

36. Obawia się, że nowy status dokumentów BREF może hamować wysiłki przemysłu na rzecz innowacji, ponieważ w ograniczonym stopniu nagradza zrównoważony rozwój. Europejski przemysł nie będzie zachęcany do zdobycia czy utrzymania czołowej pozycji w zakresie nowych, czystych technologii i trudniej będzie zajmować się ciągle jeszcze istniejącymi problemami związanymi z ochroną środowiska w UE.

37. Wolałby, aby dyrektywa była wdrażana w sposób, który nie będzie pośrednio skłaniał do znacznej delokalizacji istniejącej produkcji przemysłowej do krajów, gdzie nie kontroluje się emisji i które są niejako „rajem dla zanieczyszczających”.

38. Pragnie podkreślić, że chociaż uwzględnienie niższej kategorii dużych instalacji spalania o mocy od 20 do 50 MW jest istotnym aspektem nowej dyrektywy, to w odniesieniu do gospodarstw rolnych kwestią sporną pozostaje, czy uwzględnienie większej liczby małych gospodarstw hodowlanych przyniesie na tyle duże korzyści ekologiczne, by usprawiedliwić obciążenie administracyjne.

Koszty administracyjne

39. Jest zdania, że lepsze stanowienie prawa wymaga, oprócz usprawnienia prawodawstwa, także optymalizacji kosztów i zmniejszenia obciążeń administracyjnych. Ma wątpliwości, czy omawiany wniosek spełnia te wymagania.

40. Jest zaniepokojony licznymi wymogami dotyczącymi kontroli, monitorowania, przeglądu warunków pozwoleń oraz sprawozdań na temat przestrzegania przepisów.

41. Postrzega kontrole jako ważny element odpowiedniego wdrażania dyrektywy. Wyraża zadowolenie z uznania tego faktu w dyrektywie. Ma jednak wątpliwości co do tego, w jakim stopniu powinno to zostać określone w samej dyrektywie zamiast w zaleceniu przewidującym minimalne kryteria kontroli w zakresie ochrony środowiska (RMCEI). Ograniczyłoby to także możliwe różnice między dyrektywą a tym (obecnie poddawanym przeglądowni) zaleceniem.

42. Sądzi, że wniosek wskazuje, że coroczne sprawozdania dotyczące zgodności z najlepszymi dostępnymi technikami (art.8) powinny obejmować porównanie z najlepszymi dostępnymi technikami (art. 24). Wydaje się to być niepotrzebnym obciążeniem administracyjnym. Ponieważ wszystkie wymagania dotyczące pozwoleń muszą opierać się na najlepszych dostęp-

nych technikach, sprawozdawczość na temat zgodności z tymi wymogami byłaby wystarczająca. Większość danych pochodzących z monitoringu jest niepewna, dlatego też sprawozdania na nich oparte nie doprowadzą do konstruktywnych ulepszeń w stosowanych technikach. Wątpliwe jest zatem, czy przyczyni się to do lepszego stanowienia prawa.

43. Zauważa, że państwa członkowskie co trzy lata składają sprawozdanie z przestrzegania przepisów dyrektywy. Choć ma to miejsce tylko co trzy lata, jest to jednak znaczne obciążenie administracyjne dla władz lokalnych i regionalnych. Dlatego też Komitet zdecydowanie proponuje, by państwa członkowskie prowadziły wewnętrzną bazę danych ze wszystkimi istotnymi danymi, do której Komisja mogłaby mieć wgląd w dowolnym momencie. Powinno to zastąpić system sprawozdawczości i byłoby zgodne z wymogami lepszego stanowienia prawa.

44. Zauważa, że w przypadku ostatecznego zakończenia działalności operator ma obowiązek przywrócenia miejsca prowadzenia działalności do początkowego stanu określonego w sprawozdaniu bazowym (art. 23). Komitet interpretuje to jako lepszy stan czystości gleby niż przed rozpoczęciem działalności. Uważa także, że zanieczyszczenie gleby powinno być likwidowane odpowiednio do warunków potrzebnych do przyszłego wykorzystania danego miejsca. Byłoby to w większym stopniu zgodne z zasadą „zanieczyszczający płaci”.

45. Sądzi, że wniosek wymaga regularnego monitorowania stanu gleby i wód gruntowych przed rozpoczęciem i w trakcie funkcjonowania instalacji. Pozwolenie będzie jednak wydane już w oparciu o wystarczającą ochronę gleby i wód gruntowych. W szczególnych przypadkach dodatkowe monitorowanie może być uzasadnione, ale nie powinno ono być obowiązkowe w każdym przypadku.

46. Zgadza się, że społeczeństwo powinno otrzymywać wystarczające informacje na temat instalacji objętych dyrektywą IPPC. Podkreśla, że informacje te powinny być dostępne zawsze, ale tylko na żądanie.

47. Nie może poprzeć proponowanego wykorzystania procedury komitetowej przy określaniu szeregu kryteriów, takich jak kryteria dotyczące monitorowania gleby i wód gruntowych oraz kryteria dla analizy ryzyka. Sądzi, że kryteria te powinny być zapisane w samej dyrektywie oraz przedyskutowane teraz w związku z trwającą obecnie procedurą prawodawczą.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Art. 6

Udzielanie pozwoleń

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
Właściwe organy udzielają pozwolenia, jeżeli instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy.	<p>Właściwe organy udzielają pozwolenia, jeżeli instalacja spełnia wymogi niniejszej dyrektywy.</p> <p>Bez uszczerbku dla innych wymogów ustanowionych w ustawodawstwie krajowym lub wspólnotowym, właściwe organy udzielają pozwolenia, które zawiera warunki, w których zastrzega się, że instalacja powinna spełnić wymogi niniejszej dyrektywy.</p>

Uzasadnienie

Podejście przyjęte we wniosku dotyczącym zmiany dyrektywy IPPC jest sprzeczne z ustaleniami ramowej dyrektywy wodnej, a przez to niespójne z istniejącym prawem wspólnotowym. I tak regulacje zawarte w art. 11 ust. 3 ramowej dyrektywy wodnej, dotyczące celów gospodarowania zasobami wodnymi, zakładają szeroką kompetencję państwa w zakresie gospodarowania.

Poprawka 2

Art. 16 ust. 3

Dopuszczalne wielkości emisji, równoważne parametry oraz środki techniczne

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
W drodze odstępstwa od ust. 2 akapit drugi właściwy organ może w szczególnych przypadkach, na podstawie oceny kosztów i korzyści środowiskowych i ekonomicznych oraz biorąc pod uwagę właściwości techniczne przedmiotowej instalacji, jej położenie geograficzne i lokalne warunki środowiskowe, ustalić wielkości dopuszczalne emisji przekraczające poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami zgodnie z opisem w dokumentach referencyjnych BAT.	W drodze odstępstwa od ust. 2 akapit drugi właściwy organ może w szczególnych przypadkach, na podstawie oceny kosztów i korzyści środowiskowych i ekonomicznych oraz biorąc pod uwagę właściwości techniczne przedmiotowej instalacji, jej położenie geograficzne i lokalne warunki środowiskowe, ustalić wielkości dopuszczalne emisji przekraczające poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami zgodnie z opisem w dokumentach referencyjnych BAT.
Wielkości te nie przekraczają jednak dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załącznikach V-VII, tam gdzie ma to zastosowanie.	Wielkości te nie przekraczają jednak dopuszczalnych wielkości emisji określonych w załącznikach V-VII, tam gdzie ma to zastosowanie.
Komisja może ustanowić kryteria udzielania odstępstw, o których mowa w niniejszym ustępie.	Komisja może ustanowić kryteria udzielania odstępstw, o których mowa w niniejszym ustępie.
Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 69 ust. 2.	Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 69 ust. 2.

Uzasadnienie

Komitet Regionów zdecydowanie nie zgadza się z propozycją Komisji, by ustanowić kryteria przyznawania odstępstw w oparciu o lokalne warunki w ramach procedury komitetowej (art. 16 ust. 3). Kryteria przyznawania odstępstw powinny być zostać określone w samej dyrektywie (i tym samym ustalone w procedurze współdecyzji) i nie powinny być w przyszłości określane na szczeblu UE w procedurze komitetowej, która nie przewiduje konsultacji z KR-em i innymi przedstawicielami władz lokalnych i regionalnych. Ze względu na duże zróżnicowanie warunków lokalnych i regionalnych ustalenie jednolitych kryteriów na szczeblu UE jest bardzo trudne, jeśli nie niemożliwe. Procedura przyznawania odstępstw obejmuje wystarczające zabezpieczenia pozwalające uniknąć nadużyć, jako że organ wydający pozwolenie może przyznać odstępstwo jedynie na podstawie oceny oddziaływania (art. 16 ust. 3) i jest zobowiązany do podania do wiadomości publicznej odpowiedniego uzasadnienia (art. 26 ust. 3 lit. f). Z uwagi na zasadę pomocniczości, zestawienie lokalnych warunków środowiskowych z kosztami i korzyściami środowiskowymi, jak również techniczna wykonalność powinny być określane przez władze lokalne i regionalne za pośrednictwem lokalnego i regionalnego procesu demokratycznego.

Bruksela, 9 października 2008 r.

Przewodniczący
Komitetu Regionów
Luc VAN DEN BRANDE